

РЕШЕНИЕ

№ 17536

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав, в
публично заседание на 08.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разглежда дело номер **3037** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на К. Г. С. от [населено място], чрез адв. В., срещу решение № 517р-2798 от 04.02.2025г. на директора на Областна дирекция на МВР – С., с което на жалбоподателя е отказано изтриване на личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР във връзка с досъдебно производство № 3М-260/2015г. по описа на РУ – С..

Жалбоподателят посочва, че със заявление от 25.11.2024г. е поискал от ответника да заличи лични данни за него, създадени и обработвани по повод наказателно производство за извършено престъпление по чл. 216, ал.4 от НК. Същото е приключило с решение от 29.03.2017г. по ВНОХД № 66/2017г. по описа на СОС, с което е изменена присъда № 17 от 09.11.2017г. по НОХД № 173/2016г. по описа на РС – Своге с налагане на глоба в размер на 300лв. Със заявление от същата дата жалбоподателят е поискал и да бъде снет от полицейска регистрация във връзка със същото наказателно производство, което искане е удовлетворено със заповед № 3286з-217 от 17.01.2025г. на директора на ГДНП. Вместо да удовлетвори искането, ответникът е издал незаконосъобразен отказ. Сочи се, че личните данни на лицето не могат да се съхраняват до неговата смърт, като периодически следва да се преценява абсолютната необходимост от тяхното съхраняване. При тази преценка следва да се вземе предвид степента на риска, естеството и тежестта на престъплението, минали и настоящи наказателни производства и други осъждания на лицето. При тази преценка се прави баланс с обществения интерес, който предполага правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани при полицейската регистрация. В случая постановения отказ не съдържа конкретни мотиви във връзка с изложените критерии. Не е ясно защо личността на жалбоподателя е възприета като рискова за

обществото. Не е взето предвид установеното от директора на ГДНП, че по отношение на жалбоподателя няма данни в масивите на МВР да е извършил друго противообществено деяние или да е бил задържан след м. март 2017г. Налице е противоречие между възприятието и изводите за едни и същи обстоятелства между два органа от състава на МВР – директора на ГДНП и директора ОДМВР С.. На последното място издаденият отказ е несъразмерен с преследвания обществен интерес. Поради това се моли съда да отмени процесното решение. Претендират се разноски по списък. Подробни съображения се развиват в писмена защита по съществото на спора.

Ответникът – директора на Областна дирекция на МВР – С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Прави възражение за прекомерност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

К. Г. С. е подал заявление вх.№ 353000 – 2577/25.11.2024г. до министъра на вътрешните работи за заличаване на лични данни, въведени в масивите на МВР във връзка с досъдебно производство № 3М-260/2015г. по описа на РУ – С. при ОДМВР – С.. По служебен път е изисквана преписката във връзка с досъдебното производство. Същото е образувано за това, че на 30.08.2015г. С. е повредил чужда движима вещ – лек автомобил марка „Пежо“, собственост на друго лице в [населено място], обл. Софийска, като се причинени вреди на стойност 2105лв., изразяващи се в счупени стъкла, деформация на лявата страна – лява врата, заден ляв панел, деформация на тавана, задната врата, дясна средна колонка, срязани леви гуми и задна броня, откъртена лайсна на ляв заден панел. За извършеното на жалбоподателя е повдигнато обвинение по чл. 216, ал.1 от НК, по което е признат за виновен с присъда № 17 от 09.11.2026г. на РС – Своге и е осъден лишаване от свобода за срок от 3 мес. условно с изпитателен срок от три години и изплащане на стойността на причинените вреди на ошетеното лице. Присъдата е изменена с решение на СОС по ВНОХД № 66/2017г., който е преквалифицирал престъплението като такова по чл. 216, ал.4 от НК – маловажен случай, тъй като е приел, че деянието е извършено в състояние на афект, и е осъдил С. на глоба в размер на 300лв. Решението на СОС е влязло в сила на 29.03.2017г. Видно от електронна справка за съдимост от 04.12.2024г., няма данни за други осъждания на лицето, като по това е реабилитирано на 29.05.2018г.

Извършена е проверка в АИС на МВР и е установено, че от ОДМВР – С. се обработват лични данни за лицето по заявителски материал рег. № 15260/31.08.2015г. по чл. 216, ал.1 от НК за унищожаване/повреждане на чуждо имущество, образувано по докладна записка от посетено местопроизшествие на 31.08.2015г.; за полицейска регистрация № 2198/2015г. на РУ – С. и присъда на РС – Своге по чл. 216 от НК. На това основание е издадено процесното решение, с което е прието, че личните данни на нарушителите се заличават при настъпване на някое от обстоятелствата, посочени в чл.3 от Инструкция № 8121з-748/2014г. В случая нито едно от тях не е налице. Мярката е от нормативен характер и е съразмерна, като отчита баланса между обществените и личните интереси. Относно степента на риск на лицето е прието, че същото е извършило умишлено престъплението, като функциите на МВР по противодействие на престъпността и опазване на обществения ред налагат личните му данни да се съхраняват в подходящ и разумен срок. Поради това е отказано личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР във връзка с досъдебно производство № 3М-260/2015г. по описа на РУ – С., да бъдат заличени. Решението е съобщено на жалбоподателя на 04.03.2025г. Жалбата срещу него е подадена на 14.03.2025г.

По делото е представена заповед № 3286з-217 от 17.01.2025г. на директора на ГДНП, с която е заповядано да се снесе от всички информационни фондове на МВР полицейска регистрация рег.

№ 2198 от 01.12.2015г. по описа на РУ – С. – ОДМВР С., извършена на К. Г. С. (вкл. карта за полицейска регистрация, снимки, ДФ). Заповедта е издадена въз основа на анализ на личността на извършителя, за който от 2015г. до момента няма данни да е извършил противоправно деяние. Отчетено е, че е изтекъл давностния срок за погасяване на наложеното наказание, както и че извършеното от него престъпление е прието за маловажен случай. За установяване компетентността на органа са представени заповед № 8121К-15075 от 13.12.2023г. и заповед № 8121з-1111 от 08.10.2019г. – и двете на министъра на вътрешните работи.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи: Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл.28, ал.1 ЗМВР администраторът на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица разглеждат заявленията за упражняване на права от субектите на данни по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от Закона за защита на личните данни, а администратор на лични данни, според разпоредбата на чл.29, ал.1 ЗМВР, е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Министърът на вътрешните работи се е възползвал от предоставената от закона възможност като със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г. /приета като доказателството по делото/ е оправомощил да разглеждат и да се произнасят по постъпилите от субектите на лични данни искания за упражняване на права по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от Закона за защита на личните данни, ръководителите на структури по чл.37 ЗМВР като под т.1.6. са посочени директорите и заместник-директорите на СДВР и на областните дирекции на МВР. Следователно, след като данните на жалбоподателя са обработени и въведени в информационните фондове на МВР от служители на ОДВР - С., то компетентен да се произнесе по подаденото от искане, е директорът на тази ОДВР.

Съгласно чл.24, ал.1 ЗМВР, в Министерството на вътрешните работи се изграждат информационни фондове и звена за събиране, обработване, систематизиране, съхраняване, анализиране, изготвяне и предоставяне на информация. Органите на МВР за изпълнение на дейностите си могат да обработват лични данни - чл.25, ал.1 ЗМВР. Обработването се осъществява при условията и по реда на Закона за министерството на вътрешните работи, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета, и на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/. В чл. 26, ал. 1 ЗМВР са предвидени правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. Изрично в чл. 26, ал. 2 е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по, ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни. В изпълнение на цитираната разпоредба министърът на вътрешните работи е приел Инstrukция № 8121з-748 от 20.10.2014г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (по-долу Инstrukцията). В чл. 3 от същата инstrukция са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във

връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Сред тях не е осъждането, вкл. настъпилата реабилитацията, както правилно е посочил и административния орган. В Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело C-118/22 е посочено, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване. Предвид съображенията на СЕС административният орган е извършил преценка на необходимостта от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя с оглед целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка със защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Прието е, че лицето е наказано за умишлено престъпление от общ характер, като деецът е осъзнавал общественоопасния му характер и е предвиждал и искал настъпването на обществено опасните последици. Това го прави рискова личност по отношение на противодействие на престъпността или опазване на обществения ред дори и след неговата реабилитация. Съхраняваните за него данни спомагат на органите на МВР да изпълняват дейностите по чл.6, ал.1, т.1-3, 6 и 9 от ЗМВР, а извън този контекст – да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различните разкрити престъпления.

От изложеното следва, че в процесното решение са изложени мотиви, които съдът споделя. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че мотивите са бланкетни, тъй като същите са отчели субективната страна на деянието и обстоятелствата, при които то е извършено. Въпреки че от обективна страна деянието е възприето като маловажен случай с оглед незначителността на вредните последици, то действително е извършено умишлено и е съпроводено и с други противообществени прояви – обиди, побой, стрелба с оръжие, които характеризират личността на извършителя. Поради това същата е възприета като рискова, въпреки че през изминалите повече от 9 год. от деянието не са регистрирани други общественоопасни прояви на лицето. Тази преценка е такава по целесъобразност и е съобразена с логиката на Инструкцията, която предвижда обработване на лични данни не само на нарушители, но и на пострадали от престъпления, като срокът за съхранение на последните е не по-малко от 10 год. от датата на въвеждането им във фондовете на МВР. След като личните данни на пострадалите се съхраняват не по-малко от 10 год., по аргумент на по-силното основание личните данни на нарушителите не могат да бъдат заличени преди да изтече поне този срок и когато целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред го налагат. Следва да се отбележи, че в Директива

(ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, изрично се предвижда, че директивата не възпрепятства държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателноправните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи, по-специално по отношение на лични данни, съдържащи се в съдебно решение или документация, свързани с наказателни производства, както и че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления. Отделно от това нормата на чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/2014 г. е била предмет на съдебен контрол за законосъобразност, като с влязло в сила Решение № 2020 от 16.02.2021 г., постановено по адм. д. № 8671/2020 г. по описа на ВАС, е прието, че разпоредбата на чл. 3 от Инструкцията не противоречи на нормативни актове от по-висока степен, нито регламентирането е в противоречие с установените с Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година правила и принципи на обработване на данните. Следователно изцяло от преценката на административния орган зависи дали и в каква степен личните данни на лицето следва да бъдат съхранявани и обработвани за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията. При тази преценка ответникът правилно е приел, че към момента не е налице прекомерно накърняване на личната сфера на лицето, защото предотвратяването и разкриване на престъпления и защитата на националната сигурност и обществения ред са ценности, чието опазване надделява над личния интерес. Тази преценка е субективна и е възможно да се различава от преценката на друг административен орган по чл. 68, ал.6 от ЗМВР. Тази разпоредба касае снемане на полицейска регистрация, която се извършва при други условия въз основа на друг нормативен акт – Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация. Поради това не следва да се търси тъждество между двете преценки, тъй като се правят за различни цели и с различни последици. На последно място за жалбоподателя няма пречка в бъдеще отново да поиска от административния орган заличаване на обработваните и съхранявани за него лични данни.

С оглед изложеното оспореното решение е законосъобразен административен акт, а жалбата срещу него е неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен съгласно чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 41-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Г. С. от [населено място], чрез адв. В., срещу решение № 517р-2798 от 04.02.2025г. на директора на Областна дирекция на МВР – С..

ОСЪЖДА К. Г. С. от [населено място] да заплати на Областна дирекция на вътрешните работи – С. сумата в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: